

pro tyto trestní činy na soudě jinak příslušném nebylo ani trestní řízení oddalováno nebo prodlužováno, aniž bylo třeba, za tím účelem vojenskou vazbu přerušovati. Učiněn tu u aktivních osob vojenských, na něž při tomto předpisu přirozeně v první řadě bylo pamatováno, ze zásady osobního sudiště vojenské podřízenosti, jež dle § 32 voj. tr. ř. jest pilířem pro rozčlenění místní příslušnosti, ústupek na prospěch jiného, jinak výjimečného důvodu místní příslušnosti, totiž místa spáchaného činu. Přirozeně zabírá tato výjimka jen případy, pro něž byla míněna, totiž trestní činy, spáchané za vojenské vazby. Unikl-li uvězněný z vojenské vazby a dopustil-li se na svobodě činů trestních, odpadl důvod pro místní, pokud se týče místní a věcnou příslušnost dle § 11, č. 7 voj. tr. ř. Při aktivních osobách vojenských zůstalo i nadále při věcné příslušnosti soudů vojenských (§ 11, č. 1 a 8 voj. tr. ř.) a nebylo zde ani procesualních, ani jiných důvodů pro místní příslušnost soudu místa bývalé vazby. Při neaktivních osobách vojenských a osobách civilních odpadl skutkový podklad pro jejich podřízení pod věcnou příslušnost soudů vojenských, tím více ovšem pro příslušnost místní. Dle řečeného dlužno dospěti k závěru, že důvod příslušnosti, naznačený v § 11, č. 7 voj. tr. ř. stojí a padá se skutkovou okolností uvěznění a že tudíž, pominul-li tento skutkový poměr z jakékoli příčiny, § 11, č. 7 voj. tr. ř. pro trestní činy, napotom spáchané, dovolávat se nelze. Jinak dospělo by se k důsledku zajisté nezamýšlenému a neudržitelnému, že by na př. civilní osoba, uprchnuvší na nepatrný snad zbytek trestu z vojenské trestnice, zůstávala po léta, nebo snad dokonce po celý život pro napotomní trestní činy podrobena vojenskému soudu své bývalé vojenské trestnice. Ježto, jak doličeno, § 11, č. 7 voj. tr. ř. na tento případ se nehodí, a jiný důvod pro příslušnost vojenských trestních soudů chledně trestních činů, o něž se jedná, nepřichází vůbec v úvahu, nebylo lze zmateční stížnosti vyhověti.

Čís. 68.

Nového hlavního přelíčení, k němuž došlo následkem obnovy řízení, zejména pak i následkem mimořádné obnovy trestního řízení dle § 362 tr. ř., mohou účastníci se i ti soudcové, kteří spolupůsobili při dřívějším hlavním přelíčení.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, Kr I 335/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost Josefa K. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Písku, jímž Josef K. uznán byl vinným zločinem veřejného násilí naznačeným v § 99 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o zmatek podle č. 1 § 281 tr. ř. shledává jej stížnost zmateční v tom, že přítomná věc, když rozsudek soudu nalézacího v téže věci dne 25. července 1918 vyneseny byl rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 22. února 1919 zrušen, projednána byla v novém hlavním přelíčení tímž senátem nalézacím jako poprvé. K tomu dlužno uvést, že onen první rozsudek ze dne 25. července 1918 byl vzat

jako zmatečný v odpor, že však stížnost zmateční výše citovaným rozhodnutím soudu zrušovacího byla zamítnuta. Při poradě o ní vzešly zrušovacímu soudu závažné pochybnosti o správnosti skutkových zjištění rozsudku nalézacího soudu za základ položených, pročež soud zrušovací použiv práva jemu podle § 362 tr. ř. příslušejícího povolil v sezení neveřejném obnovu řízení trestního na prospěch obžalovaného, rozsudek soudu nalézacího v části, týkající se zločinu veřejného násilí ve smyslu § 99 tr. z. a ve výroku o trestu zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl. Provádě-li zmateční stížnost na tomto podkladě zmateční soud č. 1 § 281 tr. ř., tvrdíc, že nalézací soud rozhodnův týmže senátem nalézacím znovu, nebyl řádně sestaven, není v právu. Podle § 68 č. 2, odst. 2 posl. věta tr. ř. jest jisto, že nemohou platně souditi opětne titíž soudcové v trestní věci, ve kteréž již soudili, bylo-li hlavní přelíčení následkem zmateční stížnosti opakováno. A tu budiž hned připomenuto, že prvý rozsudek v této věci vyneseny nebyl zrušen následkem zmateční stížnosti obžalovaného, která, jak nahoře vyličeño, byla zamítnuta, nýbrž prostředkem mimořádné obnovy řízení trestního podle § 362 tr. ř., který ovšem se pojí k poradě o zmateční stížnosti. Zrušení rozsudku děje se však i v případech řádné obnovy řízení trestního, naznačených v §§ 358, 359 tr. ř. I v tomto případě může dojiti a z pravidla i dochází k opětnému hlavnímu přelíčení, tak jako v případě tom, když po úspěšném odporu obžalovaného proti rozsudku za jeho nepřítomnosti vynesenímu hlavní přelíčení opakováno býti musí (§ 427 tr. ř.). Ani v tomto ani v onom případě však neplatí předpis poslední věty § 68 tr. ř. a není závary, by nové přelíčení před týmiž soudci odbýváno bylo. Není také příčiny měniti osoby soudců a pochybovati o jich nepředpojatosti, když cestou obnovy řízení (a o toto se i zde jedná) bylo toliko vysloveno, že ta neb ona okolnost obžalovanému svědčící, nebyla uvážena, jako i v přítomném případě při poradě o zmateční stížnosti bylo soudem zrušovacím zjištěno. K novému hlavnímu přelíčení nedošlo tudíž následkem zmateční stížnosti, nýbrž následkem obnovy řízení trestního na prospěch obžalovaného, na které se soud zrušovací usnesl. Že se usnesení toto stalo při poradě o zmateční stížnosti, nemůže ještě vésti k extensivnímu výkladu § 68 posl. věta tr. ř. a nelze proto výjimečně vylučovati soudce při prvém rozsudku soudu nalézacího činné z rozhodování při přelíčení novém, když pro obnovu řízení vůbec zásada § 68 tr. ř. posl. věta nemá platnosti, ač i v případech obnovy řádné rozsudek první byl zrušen. Věc nemá se v případě mimořádné obnovy trestního řízení dle § 362 tr. ř. jinak, než při řádné obnově nařízené k návrhu osoby k tomu oprávněné (§§ 353—361 tr. ř.). Ostatně schází i předpoklad úspěšného dovolávání se důvodu zmatečnosti § 281, č. 1 tr. ř. Zmíněný důvod zmatku nelze uplatňovati tehdy, když skutečnost, již se stěžovatel dovolává, jemu již před hlavním přelíčením, neb během hlavního přelíčení byla známa, on však opomenul vytknouti ji na počátku přelíčení neb jakmile ji seznal; v přítomném případě nebyl zmatek stěžovatelem tvrzený jím při hlavním přelíčení vůbec vytknut, netvrdí ani zmateční stížnost, že by byl stěžovatel totožnosti soudců na obojím hlavním přelíčení účastněných v čas neseznal. V tomto směru jest tudíž stížnost zmateční bezdůvodna.